

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ,

Ἐκδιδόμενον κατὰ Σάββατον.

ΕΤΟΣ Α΄. ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ 14^{ον}. ||

8 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1866.

ΠΕΡΙΗΓΗΣΕΙΣ.

Ο ΦΩΣΦΟΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ.

Κατὰ τὸν πλοῦν αὐτοῦ μέχρι τῆς Κίνας ὁ Κ. Ἐρρίκος Κράφτων Σάπμαν ὑπήρξε μάρτυς φαινομένου ἀρκετὰ σπανίου ἐν τῇ φυσικῇ. Εἰς τι μέρος τοῦ Ἰνδικοῦ ὠκεανοῦ ἢ ἔκτασις τῆς θαλάσσης, ἐφ' ἧς τὸ βλέμμα ἠδύνατο νὰ ἐκταθῇ, παρουσίαζε λευκότητα γαλακτώδη. Ὁ Κ. Κράφτων Σάπμαν ἀπετύθυνας τῇ Ἀκαδημίᾳ τῶν ἐπιστημῶν τὴν ἀκόλουθον περιγραφὴν τοῦ φαινομένου τούτου.

« Τῇ 1 αὐγούστου, λέγει, εὕρισκόμεθα πλησίον τῆς νήσου τοῦ Κρίστμας, εἰς τὸν Ἰνδικὸν ὠκεανόν· ἅπαν τὸ πλήρωμα ἦτο ἐπὶ τῶν σκοπιῶν, παρατηροῦν τὰ παράδοξα φαινόμενα ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς θαλάσσης, καὶ ἰδιαιτέρως χρωματισμόν τινα πράσινον ἐν τῷ ὕδατι, ὡς ἐάν εὕρισκώμεθα εἰς μέρη ῥηγά· τὰ νέφη εἶχον ὄψιν ἀσυνήθη, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ ἀνεμος ἦτο τακτικὸς καὶ μέτριος, ἐξηκολούθησαμεν πλέοντες μέχρι τοῦ μεσονυκτίου, χωρὶς οὐδὲν ἔκτακτον νὰ μᾶς συμβῇ. Ὁ ὑποπλοίαρχος ἦλθε τότε σπεύδων νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν πλοίαρχον ὅτι ἐπλησιάζομεν ἐπὶ ἀμμώδους ὑφάλου, ἀν καὶ οὐδεμίαν ται-

αὐτὴ ἐσημειοῦτο ἐπὶ τοῦ χάρτου κατὰ τὰ μέρη ταῦτα. Πάντες ἐτρέξαμεν τότε ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ἀλλὰ πρὸ τῆς ἀναβάσεως ἡμῶν, τὸ ὕδωρ εἶχε μεταβάλλει ὄψιν, καὶ εἶδομεν μόνον μακρὰν φωτεινὴν γραμμὴν εἰς τὸν ὀρίζοντα προχωροῦσαν πρὸς ἡμᾶς μετὰ ταχύτητος ἀνέμου. Ἐνομίσαμεν ὅτι ἦτο τρικυμία πλησιάζουσα, καὶ ἐπεριμένομεν μόνον νὰ ἴδωμεν τοὺς ἰστούς ἡμῶν θραυομένους, τοσοῦτον ἐπροχώρει ταχέως, γινομένη ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον λευκὴ καθ' ὅσον ἐπλησιάζε. Μετὰ ἐν μόλις λεπτόν, ἡ θάλασσα ἤρξατο ἀφρίζουσα κύκλω τοῦ πλοίου μᾶς, ὡς ὕδωρ τοῦ Seltz, καὶ ἐφαίνετο λευκότερα τοῦ γάλακτος μέχρι τῶν ἀπωτέρω ἀποστάσεων, ὅπου ἐξετείνετο τὸ βλέμμα ἡμῶν. Ὁ ἀνεμος μόλις ἔπνεε, τὰ πάντα ἦσαν ἐν βαθείᾳ γαλήνῃ, καὶ μόνος ὁ πλοίαρχος ἠκούετο κράζων· «—Τί σημαίνει τοῦτο; τί συμβαίνει; δὲν ἐννοῶ τίποτε· » ἡ δὲ θάλασσα, πάντοτε λευκότητος ἀλαμποῦς, ἐκυματίζετο καὶ ὑψοῦτο. Τὸ πλοῖον εἶχε σταθῆ, συνέστειλαν τὰ ἰστία, ὅλαι αἱ προφυλάξεις ἐλήφθησαν, καὶ εἰμεθα ἔτοιμοι εἰς ὅ,τι ἔθελε συμβῇ. Τὸ φαινόμενον ἐξηκολούθει ἐν τούτοις ἐν μέσῳ σιγῆς φοβεράς. Ὁ ἀνεμος εἶχε καταπέσει, ἡ σελήνη ἦτο ἐτι ὑπὸ τὸν ὀρίζοντα, ἡ δὲ νύξ ἦτο πολὺ σκοτεινὴ. Ἡμῶν ὁ μόνος ἐπὶ τοῦ πλοίου, ὅστις εἶχε ποτὲ ἀκούσει νὰ ὀμιλῶσι περὶ τοῦ φαινομένου τούτου· ἡ ἀνάμνησις μου ὁμῶς αὕτη δὲν ἦτο παντελῶς ἐπιστημονικὴ, ἀλλὰ προήρχετο ἐκ τίνος ἐλαφροῦ

μυθιστορήματος όπου γίνεται λόγος περί γαλακτώδους θαλάσσης, φαινομένου σπανιωτάτου. « Μικρά αύρα εφάνησε τότε, τὸ δὲ θέαμα κατέστη τὸ ἀραιότερον τῶν ὄσων ποτὲ εἶχον ἰδεῖ. Ἐκάστη κίνησις τοῦ πλοίου ἀνέβριπτεν ἐκ τῶν εμπροσθεν κύματα φωσφορώδους φωτός, τὰ ὅποια ἐξετείνοντο μακρὰν εἰς μὴ μάλους κίχλην, χρώματος κιτρίνου ἐπίσης λαμπροῦ ὡς ἡ φλόξ πυρᾶς ἐκ ξύλων, καὶ ἐφαίνετο ὡς καθαρὸς χρυσὸς ἐπὶ τῆς καταλύου θαλάσσης. Τὸ φαινόμενον τοῦτο μὲ ἀνέμνησε τὸ θέαμα, ὅπερ ἀπολαύει τις παρατηρῶν ἐκ τῆς κορυφῆς ὑψηλοῦ ὄρους τὴν πεδιάδα κεκαλυμμένην ἀπὸ ομίχλην. Ἡ θάλασσα ἦτο λευκὴ ὡς ἡ γῆν καὶ ἀνευ διαφανείας. Ἡγρεύσαμεν δύο φωκαίνας ἐν μέσῳ μεγάλης ἀγέλης, ἥτις ἐπαιζε κατὰ τὴν πρῶραν ἡμῶν ἀφίνουσα μακρὰς φωτεινὰς γραμμάς ὅπου διήρχετο. Περὶ τὴν πέμπτην πρωϊνὴν ὥραν τὸ φαινόμενον ἠφανίσθη ἐπίσης αἰφνιδίως ὡς εἶχεν ἐπιφανῆ, καὶ τὰ πάντα ἐκαλύφθησαν ἐκ νέου ὑπὸ βαθυτάτου σκότους, ὡς συμβαίνει μετὰ πυρκαϊάν.

Ἐπληρώσαμεν τότε ἀσκὸν θαλασσίου ὕδατος, καὶ ἦτο πλήρης ζῶων φωσφορίζόντων συνδεδεμένων πρὸς ἀλληλα (moniliforme) ἐκάστη δὲ τῶν οἰοεὶ ἀλύσεων τούτων εἶχε μῆκος τριῶν περίπου δακτύλων. Ὁ ἀσκὸς ἐφαίνετο πλήρης πολφοῦ κιτρίνου ζῶντος καὶ κινουμένου. »

Τὸ φαινόμενον ὅπερ ἐτάραξε τόσον τὸν πλοίαρχον καὶ τοὺς ἐπιβάτας τοῦ πλοίου, ἐφ' οὗ εὐρίσκετο καὶ ὁ Κ. Σάμπαν, ἦτο ἰδιάζουσα τις περίστασις τοῦ φωσφορισμοῦ τῆς θαλάσσης. Τὸ φαινόμενον τοῦτο γνωστὸν πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων παρατηρήθη παρ' ὄλων τῶν θαλασσοπόρων. Οὐδεὶς ἀγνοεῖ πλέον ὅτι εἰς τινα μέρη τοῦ Ὀκεανοῦ, καὶ μάλιστα εἰς τοὺς τροπικοὺς καὶ εἰς τὴν Ἰνδικὴν θάλασσαν πολλάκις τὴν νύκτα ἀκτινοβολῆ ἐκ τοῦ κόλπου τῶν ὑδάτων λάμψις φωσφορώδης. Τὸ φωτεινὸν δὲ τοῦτο φαινόμενον δεικνύται ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν κυμάτων, τὰ ὅποια πίπτοντα ἀνταποδίδουσι τὸ φῶς πανταχοῦ. Προσκολ-

λᾶται ἐπίσης ἐπὶ τοῦ πηδαλίου καὶ φαίνεται ἐκφεύγον τῶν ὑπὸ τῆς πρῶρας τοῦ πλοίου διατεταμένων κυμάτων, φαίνεται δὲ καὶ παρὰ τοὺς βράχους καὶ τοὺς σκοπέλους, τοὺς κτυπομένους ἀπὸ τὰ κύματα. Πάντες οἱ θαλασσοπόροι ἐμίλησαν μετ' ἐξθουσιασμοῦ περὶ τῶν ἐπενεχθέντων μαγικῶν ἀποτελεσμάτων ὑπὸ τοῦ ἐπιβάλλοντος τούτου φαινομένου, κατὰ τὰς σιωπηλὰς νύκτας τῶν τροπικῶν.

Ὁ φωσφορισμὸς τῆς θαλάσσης παράγεται ἐκ δύο αἰτιῶν καὶ πρώτη μὲν εἶναι, καὶ σχεδὸν ἡ κυριωτέρα, ἡ ἀπειρος πληθὺς ζωύφιων θαλασσίων, τὰ ὅποια παράγουσιν εἰς τοὺς κόλπους τῆς θαλάσσης τὰ φωτεινὰ ἀποτελέσματα, ἅτινα καὶ οἱ λάμποντες σκώληκες καὶ αἱ πυγολαμπίδες ἐπὶ τῆς γῆς. Δευτέρα δὲ αἰτία ἡ παρουσία, ἐν τοῖς ὕδατιν, ὀργανικῶν οὐσιῶν εἰς κατάστασιν σήψευς, αἰτινες ἀπέκτησαν, διὰ τῆς ἀποσυνθέσεως ταύτης, τὴν ιδιότητα τοῦ ἀναδίδειν φῶς.

Αἱ γενόμενα παρατηρήσεις παρὰ τῶν ΚΚ. Quoy καὶ Gaynard, ἐν τῇ μικρᾷ νήσῳ Bawak κειμένην κατὰ τὸν ἰσημερινόν, καὶ τὰ ἐν Βουλώνῃ κατὰ τὸ 1850 γενόμενα πειράματα ὑπὸ τοῦ Κ. Quatrefages ἀπέδειξαν σαφῶς ὅτι ἐκ τῶν μυριάδων τούτων φωσφορίζόντων ζωύφιων παράγεται τὸ περιέργον τοῦτο φαινόμενον. Ἐπίσης δὲ, ὡς πρὸς τὴν ἐπιρροὴν τῶν ὀργανικῶν οὐσιῶν ἐν ἀποσυνθέσει εὐρίσκομένων, ἐπὶ τῆς παραγωγῆς φωσφορισμοῦ, αἱ γενόμενα παρατηρήσεις ὑπὸ τῶν ΚΚ. Becquerel καὶ Breschet ἐν τοῖς ὕδασι τῆς Brenta, μικροῦ ποταμοῦ εἰς τὰ περίξ τῆς Βενετίας, ἀφῆρσαν πᾶσαν ἀμφιβολίαν. Κατὰ τοὺς μεγάλους καύσωνας, τὰ ὕδατα τῆς Brenta, ἐχουσιν τὴν ιδιότητα νὰ λαμπυρίζωσι σαλευόμενα. Τὸ ἐλαφρότερον σῶμα ριπτόμενον εἰς τὰ ὕδατα αὐτῆς

παράγει ζωηρὰς λάμψεις, ὅχι μόνον εἰς τὸ μέρος ὅπου ἐπέσεν, ἀλλὰ ἐφ' ὅλης τῆς ἐκτάσεως ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐσαλεύθη τὸ ὕδωρ. Τὴν περιέργον ταύτην ιδιότητα τῶν ὑδάτων τῆς Brenta, σμικρνομένην καθ' ὅσον πλησιάζει τις τὸν βραχίονα τῆς θαλάσσης, τὸν χωρίζοντα τὴν Βενετιαν τῆς ἐκβολῆς τοῦ ποταμοῦ τούτου, ἀνεγνώρισαν οἱ ΚΚ. Becquerel καὶ Breschet προσερχομένην ἐκ ζωικῶν ὑλῶν ἀποσυντεθειμένων.

Ἐκ τούτων λοιπὸν πιθανῶς ἐξάγεται, ὅτι τὰ περιγραφέντα ὑπὸ τοῦ Κ. Σάμπαν ἦτο ἰδιαιτέρα τις περίστασις τοῦ γενικοῦ φαινομένου τοῦ φωσφορισμοῦ τῆς θαλάσσης. Ἐπίσης δὲ πιθανολογεῖται καὶ ἐκ τῆς σημειώσεως, ἣν ὁ Κ. Κάμιλλος Δαρῆστ ἀπηύθυνεν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν ἐπιστημῶν, κατόπιν τῆς κοινοποιήσεως τῆς περιγραφῆς τοῦ Κ. Σάμπαν.

Ὁ Κ. Κάμιλλος Δαρῆστ ἀναμνήσκει κατ' ἀρχὰς ὅτι τὸ φαινόμενον τοῦτο, τὸ ὁποῖον οἱ θαλασσοπόροι περιέγραψαν ὑπὸ τὸ ὄνομα γαλακτώδης θάλασσα εἶναι πολὺ περισσότερο κοινὸν παρ' ὅσον φρονεῖ ὁ Κ. Σάμπαν. Δὲν ἐγένετο σχεδὸν εἰσέτι ἐπιστημονικὰ ταξείδια κατὰ τὰ ὅποια δὲν ἐσημείωσαν ὅμοια φαινόμενα, καὶ μάλιστα εἶναι συνηθέστατον κατὰ τὸν κόλπον τῆς Γουίνεας καὶ κατὰ τὸν Ἀραβικόν, διότι αἱ πλείσται παρατηρήσεις ἐγένοντο εἰς τὰ δύο ταῦτα μέρη. Ἐν τῷ ἀραβικῷ κόλπῳ οἱ ἀρχαῖοι παρετήρησαν τὸ θαλάσσιον τοῦτο φαινόμενον ἕνα αἰῶνα σχεδὸν πρὸ Χριστοῦ καθὼς μαρτυρεῖ τὸ ἀκόλουθον χωρίον τοῦ γεωγράφου Ἀγαθαρχίδου: « κατὰ μῆκος τῆς χώρας ταύτης (τῆς ἀραβικῆς παραλίας) ἡ θάλασσα ἔχει ὄψιν λευκὴν ὡς ποταμοῦ, ἡ δὲ αἰτία τοῦ φαινομένου τούτου εἶναι δι' ἡμᾶς ἀντικείμενον ἐκπλήξεως. »

Ὡς προείπωμεν ὁ Κ. Κάμιλλος

Δαρῆστ φρονεῖ ὅτι τὰ περίεργα ταῦτα θαλάσσια φαινόμενα παράγονται ἐκ τῆς ὑπάρξεως φωσφοροφόρων ζωύφιων ἐπιστηρίζεται δὲ, ἵνα ἀποδείξῃ ταῦτα, ἐπὶ τινῶν εὐτυχῶν πειραμάτων γενομένων ἐν Βουλώνῃ κατὰ τὸ 1850 παρὰ τοῦ Κ. Quatrefages. Ὁ φυσιολόγος οὗτος ἀνεγνώρισεν ὅτι τὰ μικροσκοπικὰ ζωύφια, τὰ παράγοντα τὸν φωσφορισμὸν τοῦ Ὀκεανοῦ, δὲν ἀποδίδουσι πάντοτε λάμψεις ζωηρὰς καὶ λαμπρὰς, ἀλλὰ κατὰ τινας περιστάσεις, ἡ λάμψις ἀντικαθίσταται διὰ τινος φωτός ἀπλανοῦς καὶ ἀσθενοῦς, ὅπερ δίδει εἰς τὰ ζωύφια ταῦτα χρῶμα λευκόν. Ὅτε τὰ ζῶα ταῦτα εὐρίσκονται κατὰ συστάδας πολυαριθμούς, πολλὰ αὐτῶν ἀναδίδουσι τὴν ἀκίνητον ταύτην λάμψιν καὶ χρωματίζουσι λευκὴν τὴν θάλασσαν ἐπὶ μεγάλης ἐκτάσεως. Τοιαύτη τις ἀναμφιβόλως, ἦτο ἡ περίστασις καθ' ἣν παρετήρησε τὸ φαινόμενον τοῦτο ὁ Κ. Σάμπαν.

Ἐκ τοῦ L'Année Scientifique.

A. ΒΑΜΠΙΑΣ.

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΩΤΕΡΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ.

ΚΑΡΟΛΟΣ Α΄. ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ.

Ὁ Κάρολος Α΄ καταδικασθεὶς ὡς προδότης ὑπὸ τῶν ὀπαδῶν τοῦ Κρόμγουελ εὐρίσκειται ἐντὸς τῶν ἀνακτόρων τοῦ White-Hall φυλακισμένος, ἐπὶ τοῦ τοίχου τοῦ ὁποίου ἔβωθεν ἤγειραν τὸ ἱκρίωμα. Ἡ διήγησις ἀρχεται ὅτε ἔρχονται νὰ ὀδηγήσωσιν αὐτὸν εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης.

Ὁ Χάκκερ ἔκρουσε τὴν θύραν ὁ Ζουξὸν καὶ ὁ Ἐρπερτ ἐγονουπέτησαν.

— Ἐγέρθητι, γηραιὲ φίλε μου, εἶπεν ὁ βασιλεὺς τῷ ἐπισκόπῳ, τείνων αὐτῷ τὴν χεῖρά του.

Ὁ Χάκκερ ἔκρουσεν ἐκ νέου, ὁ δὲ Κάρολος διέταξε νὰ ἀνοίξωσι τὴν θύραν.

— Προχωρείτε, εἶπε τῷ συνταγματάρχῃ, σὰς ἀκολουθῶ.

Ἐβάδισε τότε κατὰ μῆκος τῆς αἰθούσης τῶν ἐστιάσεων ἐν τῷ μέσῳ δύο γραμμῶν στρατιωτῶν, ὅπισθεν τῶν ὁποίων πλῆθος ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν εἶχον συντρέξει μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς των, καὶ ἴσταντο ἀκίνητοι προσευχόμενοι ὑπὲρ τοῦ βασιλέως· οἱ στρατιῶται σιωπηλοὶ καὶ οὔτοι, οὐδόλως ἠνώχλουν αὐτόν. Πρὸς τὴν ἐσχατιάν τῆς αἰθούσης ἀνοιγμά τι, κατασκευασθὲν τὴν προτεραιάν εἰς τὸν τοῖχον, ὠδήγει ἀκωλύτως ἐπὶ τοῦ ἰκρίωματος, μετὰ μαύρου ὑφάσματος περιβεβλημένου. Δύο ἄνδρες ἴσταντο ἄρθιοι πλησίον τοῦ πελέκεως, φέροντες ἀμφοτέροι ναυτικὸν ἱματισμὸν καὶ προσωπίδας. Ὁ βασιλεὺς ἀφίχθη, κρατῶν ὑψηλὰ τὴν κεφαλὴν, προσβλέπων πανταχοῦ καὶ ἀναζητῶν τὸν λαὸν ἵνα τῷ ὁμιλήσῃ· ἀλλ' ὁ στρατὸς μόνος κατεῖχε τὴν πλατεῖαν καὶ οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ πλησιάσῃ. Ἐστράφη τότε πρὸς τὸν Ζουῆξον καὶ Τόμλινσον καὶ εἶπεν αὐτοῖς:

— Δὲν δύναμαι ν' ἀκουσθῶ ἢ παρ' ὑμῶν μόνον· εἰς ὑμᾶς λοιπὸν θέλω ἀπευθύνει ὀλίγας λέξεις.

Καὶ ἀπήγγειλε τῷ ὄντι βραχὺ λογιδριον τὸ ὁποῖον εἶχε προετοιμάσει, ἡσύχως καὶ σοβαρῶς μέχρι ψυχρότητος, ὀλοκλήρως περιστραφέν εἰς ἀπόδειξιν ὅτι εἶχε δίκαιον, ὅτι ἡ περιφρόνησις τῶν βασιλικῶν δικαιωμάτων ἦτο ἡ ἀληθὴς αἰτία τῶν δυστυχιῶν τοῦ λαοῦ, ὅτι ὁ λαὸς δὲν ὤφειλε νὰ λαμβάνῃ μέρος εἰς τὴν κυβερνήσιν τοῦ τόπου, καὶ ἐπὶ μόνῳ τῷ ὄρω τούτῳ, τὸ ἔθνος ἤθελεν ἐπανεῦρει τὴν εἰρήνην καὶ τὰ δικαιώματά του. Ἐνῶ οὗτος ὠμίλει ἤγγισέ τις τὸν πέλεκυν· ἐστράφη τότε ἐσπευσμένως καὶ εἶπε:

— Μὴ ἐγγίζετε τὸν πέλεκυν θέλει μοὶ προξενήσει περισσότερον κακόν.

Καὶ πάλιν ἀφοῦ ἐτελείωσεν ὁ λόγος του ἐπλησίασέ τις εἰς τὸν πέλεκυν.

— Ἄφες τὸν πέλεκυν, ἄφες τὸν πέλεκυν, ἐπανελάβε φρίστων.

Βαθεῖα σιγὴ ἐπεκράτει· ἔθεσε κάλυμμά τι μεταξωτὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του καὶ ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν ἐκτελεστήν·

— Ἡ κόμη μου σὰς ἐνοχλεῖ;

— Παρακαλῶ τὴν Ἰ. Μεγαλειότητα νὰ τὴν διευθετήσῃ ὑπὸ τὸ κάλυμμά της, ἀπεκρίθη οὗτος κλίνων τὴν κεφαλὴν.

Ὁ βασιλεὺς τὴν διευθέτησε βραθεῖα τοῦ ἐπισκόπου.

— Ἐχω ὑπὲρ ἐμοῦ τὸ δίκαιον καὶ τὸν Θεόν, εἶπεν αὐτῷ ἐνῶ διευθετεῖ τὴν κόμην του.

Ζουῆξον. — Ναι, Μεγαλειότατε, ἐν μόνον βῆμα ἔχετε νὰ κάμητε, τὸ ὁποῖον εἶναι πλῆρες φόβου καὶ ἀγωνίας, ἀλλὰ διαρκείας βραχείας, καὶ σκεφθῆτε ὅτι εἶναι διαπόρθμευμα μεταφέρον ὑμᾶς ἐκ τῆς γῆς εἰς τὸν οὐρανόν.

Ὁ βασιλεὺς. — Ἀνταλλάξσω σέμμα φθαρτὸν ἀντὶ στέμματος ἀσθάρτου, μὴ ὑποκειμένου εἰς ταραχὰς, καὶ στάσεις· καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν ἐκτελεστήν.

— Ἡ κόμη μου εἶναι καλὰ; ἠρώτησεν αὐτόν.

Εἶτα ἐκβαλὼν τὸ ἐπανωφόριόν του καὶ τὸ παράσημον τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ἔδωκε τοῦτο εἰς τὸν ἀρχιεπίσκοπον λέγων αὐτῷ:

— Remember! ἐνθυμοῦ (*).

Ἐξεδύθη τὸ ἱμάτιόν του, ἐπανελάβε τὸ ἐπανωφόριον αὐτοῦ καὶ παρετήρησε τὸ ἐπίσημον.

— Ἐποθετήσατέ το καλῶς, ὥστε νὰ μὴ κινήται, εἶπεν εἰς τὸν ἐκτελεστήν.

— Εἶναι καλῶς τοποθετημένον, Μεγαλειότατε.

Ὁ βασιλεὺς. — Θέλω πρᾶσευχηθῆ ὀλίγον, καὶ ὅταν ἐκτείνω τὰς χεῖρας, τότε . . .

(*) Οὐδεὶς ποτε ἔμαθε εἰς ὅποιον τινὰ παραγγελίαν ἀνεφέρτε ἢ λέξιν αὐτή.

ΤΟ ΦΡΟΥΡΙΟΝ

ΤΟΥ

ΑΙΜΟΣΤΑΓΟΥΣ ΒΡΑΧΟΥ.

(Συνέχεια.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'.

Τὴν ἐπαύριον ἐγεγρῶθαι ἐσκέφθη ἀμέσως τὴν Ἰωάννην, ἀντὶ νὰ συλλογισθῇ τὴν ἀδελφὴν του ὡς τοῦτο ἐγένετο ἀπὸ τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ἤρχισεν νὰ αἰσθάνεται.

— Ἴδου λοιπὸν ὅ,τι ὀνομάζουσι ἔρωτα, ἔλεγεν ὁ Γάστῳν διευθυνόμενος αὐτομάτως πρὸς τὰς ὄχλας τῆς Κρευζῆς, ἵνα ἐκείθεν παρατηρήσῃ τὰ παράθυρα τῆς Ἰωάννας· διότι ἐγνώριζεν ὅτι τόσον ἐνωρὶς ἦτο ἀδύνατον νὰ ἰδῇ αὐτήν· ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἦτο εὐτυχία δι' αὐτόν.

Ἦτο τόσον ἀπιστολόγητος, ὥστε ἀνεχώρησε χωρὶς νὰ χαιρετήσῃ κατὰ τὸ συνήθες τὴν ἀδελφὴν του. Ἐπιστρέψας περὶ τὴν μεσημβρίαν ἐσπευσε νὰ ζητήσῃ συγγνώμην παρὰ τῆς Στεφανίας, ἣτις τὸν ἐμέμνηθη, διότι ἦτο ἀνήσυχος κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο δι' αὐτόν.

Ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ὁ Γάστῳν ἦτο εὐτυχὴς διότι ἡ Ἰωάννα ἤρχετο καθ' ἐσπέραν εἰς τὸ φρούριον ἣτις εἶχεν, ὅπως ἔλεγε, νὰ κεντήσῃ ἐν ἀνάκλιτρον, τὸ ὁποῖον ἤθελε νὰ προσφέρῃ εἰς τὸν πατέρα της κατὰ τὴν ἑορτὴν του, ὅπερ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐργασθῇ ἀνευ συμβουλῶν· αἱ νεάνιδες ἔχουσι τόσας πονηρίας, πολλάκις χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζωσι αὐταὶ αἱ ἰδίαί, ὁ δὲ ἔρωσ ταῖς δίδει τόσον πνεῦμα.

Ὁ Γάστῳν ἐμεθύσκετο ἐξ εὐδαιμονίας βλέπων αὐτήν, ὁμιλῶν, ψαύων τὴν χεῖρά της· ἀλλ' ἡ εὐδαιμονία αὕτη δὲν ἦτο πλέον ἀρκετὴ, διότι αἱ ἐπιθυμίαι βαίνουσαι αὐξάνουσι πάντοτε· ἤδη εἶχεν ἀνάγκη νὰ τῇ ὁμιλήσῃ κατ' ἰδίαν, ἠσθάνετο ὅτι εἶχε πολλὰ νὰ τῇ εἴπῃ.

Τότε ἐπῆλθεν αὐτῷ ἡ ἰδέα νὰ γράψῃ εἰς τὴν Ἰωάνναν· καὶ εὐθὺς ὡς ἔτυχε μόνος ἤρξατο γράφω τὴν πρώτην αὐτοῦ ἐρωτικὴν ἐπιστολήν· ἦτο τεταραγμένος, διαστάζων, ἀλλ' ὁ ἔρωσ ἐμπνέει πάντοτε καὶ τῷ ἐφάνη ὅτι αἱ ἰδέαι του, αἵτινες τὸ κατ' ἀρχὰς ἦσαν μικραὶ, περιορισμέναι, ἔλαβον μορφήν καὶ ἔβρεον ἐπὶ τοῦ χάρτου πυκναὶ καὶ πλήρεις πάθους.

Συνεστάλη, εἶπε λέξεις τινὰς κατ' ἰδίαν χαμηλοφώνως, ὑψώσε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ γουπετήσας ἔθεσε τὴν κεφαλὴν του ἐπὶ τοῦ ἐπιξήνου.

Ὁ ἐκτελεστὴς ἤγγισε τὴν κόμην του ἵνα τὴν διευθετήσῃ καλλίτερα ὑπὸ τὸ κάλυμμά του, ὁ δὲ βασιλεὺς νομίσας ὅτι ἐμελλε νὰ κτυπήσῃ:

— Περιμένετε τὸ σημεῖον, τῷ εἶπε.

— Τὸ περιμένω, Μεγαλειότατε, κατὰ τὴν θέλησιν τῆς Ἰ. Μ.

Μετ' ὀλίγας στιγμᾶς ὁ βασιλεὺς ἐξέτεινε τὰς χεῖρας, ὁ δὲ ἐκτελεστὴς ἐκτύπησε, καὶ ἡ κεφαλὴ ἐπέσεν εἰς τὸ πρῶτον κτύπημα.

— Ἴδου ἡ κεφαλὴ ἐνὸς προδότου! ἐρώναξεν οὗτος δεικνύων αὐτήν εἰς τὸν λαόν.

Παρατεταμένος καὶ ὑπόκωστος ψίθυρος ὑψώθη κύκλω τοῦ White-hall, καὶ πολλοὶ ἄνθρωποι ἔτρεξαν κάτωθεν τοῦ ἰκρίωματος ἵνα βιάσῃ τὰ μάκτρα αὐτῶν εἰς τὸ αἷμα τοῦ βασιλέως, ἀλλὰ δύο σώματα ἵππικου προχωρήσαντα ἐκ διαφόρων διευθύνσεων διεσχόρπισαν ἡσύχως τὸ πλῆθος.

Ὅτε τὸ ἰκρίωμα, ἐμεινεν ἔρημον ἐσῆκωσαν ἐκείθεν τὸ σῶμα. Εἶχον δὲ θέσει ἤδη αὐτὸ ἐντὸς τοῦ φερέτρου ὅτε ὁ Κρόμβελ ἠθέλησε νὰ τὸ ἰδῇ· τὸ ἐπαρατήρησε προσεκτικῶς καὶ ὑψώσας διὰ τῶν χειρῶν του τὴν κεφαλὴν, ὡς ἐὰν ἤθελε νὰ βεβαιωθῇ ὅτι ἦτο καλῶς κεχωρισμένη τοῦ κορμοῦ αὐτῆς.

« — Καὶ ἐν τούτοις τὸ ἄψυχον τοῦτο σῶμα, εἶπεν, ἦτο εὐρωστον καὶ ὑπέσχετο μακρὰν ζωὴν! »

GUIZOT, ἱστορία τῆς ἀγγλ. ἐπαναστάσεως.

ΑΡ. ΒΑΜΠΙΑΣ.

Και έγραψε την ακόλουθον επιστολήν
 « Η Ιωάννα, όποια τις λοιπόν δύναμις
 είσαι σύ; πώς ήλλοίωσες τά πάντα έν
 έμοι, άφ' ης ήμέρας σε είδον; Τι κα σε
 είπω; Οί κυανοί όφθαλμοί σου, όμοιάζον-
 τες πρός δύο άνθη μουσσωτίδος έν τῷ
 κόλπῳ τῶν όποίων ή νύξ άνεστάλαξεν
 μαργαρίτην διαφανή, μ' έγοήτευσαν διά τῶν
 γλυκέων βλεμμάτων αὐτῶν. Η ψυχή μου
 σαλεύεται ίσχυρώς, και όλόκληρος ή ζωή
 μου έταράχθη, μετεβλήθη. Έκ τῆς ήμέ-
 ρας καθ' ην σε είδον δέν άνήκω πλέον είς
 έμαυτόν. Η Ιωάννα! δικτι νά ησαι τόσον
 ώραία; διατι ή καρδιά μου πάλλει τόσον
 ίσχυρά ότε σε βλέπω; Πώς έπενήργητες
 έπ' έμοῦ; δέν άναγνωρίζω πλέον έμαυτόν!
 αισθάνομαι ότι νέα άρχεται δι' έμέ ζωή,
 ητις δέν άνήκει πλέον είς έμέ, την ό-
 ποίαν δέν δύναμαι νά διευθύνω κατά τάς
 θελήσεις μου. Η ώραία μορφή σου παρου-
 σιάζεται καθ' έκάστην στιγμήν είς τούς
 όφθαλμούς μου και με κάμνει νά τρέμω
 έξ ήδονῆς; είς όλους τούς στοχασμούς
 μου ύπάρχεις, σε βλέπω με την χρυσήν
 κόμην σου, με τό λεπτόν και εὔστροπον
 ώς ποταμία; θεότητος σώμά σου, κινου-
 μένην οὔτω αφελώς, οὔτω έπιχαρίτως, έν
 γένει περιβεβλημένην την χάριν εκείνην,
 ητις με κατέστησε παράφρονα! τολμῶ νά
 σε ικετεύσω, δέν είν' αληθές ότι δέν θέ-
 λεις άποβαλλει την αίτησιν μου; Πρέπει
 άναγκάίως νά σε όμιλήσω, ή ζωή μου
 κρέματαί εκ τούτου. Αὔριον, ήμισιαν ώ-
 ραν πρό τῆς συνήθους, καθ' ην έρχεσαι είς
 τῆς αδελφῆς μου τό έσπέρας, έλθέ είς
 την μεγάλην πινακοθήκην, πλησίον τῆς
 εικόνο; του Ραούλ. θέλω σε περιμένει
 πλήρης άνυπομονησίας και έρωτος! . . .
 και θέλεις έλθει, θέλεις έλθει, εάν δέν
 θέλεις νά άποθάνω. »

Τελειώσας την πρώτην ταύτην έρωτι-
 κήν επιστολήν του ήσθάνθη ότι μέγα βά-
 ρος ήρθη του στήθους του, τό έποϊον πρό
 τικων ήμερῶν έπιέζεν αὐτόν ίσχυρώς.

Καθ' όλην την ήμέραν ήτο εύθυμώτε-
 ρος και εύτυχέστερος περιμένων άνυπο-
 μόνως την ώραν νά επιδώση την επιστο-
 λην τῆ Ιωάννα. Η εύτυχῆς ώρα ήλθε και
 ό Γάστων έθεσε είς την χειρά της τόν χάρ-
 την. Η δε Ιωάννα, επειδή ήτο παρών ό έ-
 φημέριος Λεπλάνκ δέν έτόλμησε μήτε νά
 την επιστρέψη μήτε νά την αφήση νά πείσῃ

άλλ' έσφιγξε διά τῶν λεπτῶν και ώραίων
 δακτύλων της τόν χάρτην όστις τῆ έφαι-
 νετο καιών' έπειτα έτρεξεν, όσον τό δυ-
 νατόν ταχύτερα είς τό δωμάτιόν της, ά-
 νυπόμονος νά άναγνώσῃ τό περιεχόμενον
 τῆς επιστολῆς ταύτης.

Συνεκινήθη, έταράχθη, διότι οὔδέποτε
 είχεν άναγνώσει τι παρόμοιον και κό-
 σμος όλόκληρος νέων ιδεῶν είπέδυσεν είς
 την κεφαλήν της και εκείθεν είς την καρ-
 διάν της ήγαπάτο! διέβλεπε μυρίας ά-
 γνώστους ήδονάς τάς όποίας οὔδέποτε
 είχεν γευθῆ, ή καρδιά της έπαλλε, δέν ή-
 δυνήθη νά κοιμηθῆ. Πάσαι αι διανοητι-
 και αὐτῆς δύναμις, αίτινες έξηγήθησαν
 έν μιᾷ στιγμή, δέν την ήπάτουσ πλέον,
 ήσθάνετο τό αγαπᾶσθαι, διά νεάνιδα,
 είναι ή πραγματοποιήσις όνειρου, τό ό-
 ποϊον γεννάται μετ' αὐτῆς, και τό όποϊον
 διέβλεπεν επί μακρόν χρόνον μακράν υπό
 άκαταλήπτους μορφάς. Συγκρίνει, έννοεί,
 έπιθυμεί, και τό επαληθεῦον τούτο δνει-
 ρον τῆ φαίνεται ώς τις πρόωρος άποκα-
 λυψις του οὔρανοῦ· διότι τό κατά πρώ-
 τον αγαπώμενον δν έπιφαίνεται πάντοτε
 ώραϊότητος και ψυχῆς οὔρανιας. Εὔτυχᾶς
 έποχή τῆς ζωῆς, καθ' ην έν βλέμμα, είς
 στεναγμός, έν σφιγξιμον τῆς χειρός, τά
 πάντα είναι χαρά και ευδαιμονία! Η
 Ιωάννα ήτο εύτυχῆς, ήτο τρελλή· άνεγί-
 νωσκε και πάλιν άνεγίνωσκε την έπι-
 στολήν ταύτην, ητις τῆ κατέκαιεν τούς
 όφθαλμούς και την καρδιαν. Ο Γάστων
 ήτο τόσον ώραϊός! ήτο τόσον εύφυῆς, τό-
 σον φρόνιμος, ήτο τῆσον υπέρτερος πάν-
 των τῶν άλλων, οὐς είχε γνωρίσει!

Λέγεται ότι είς όλα τά πάθη εισδύει
 πάντοτε, έν άγνοία ήμῶν τό κατ' άρχάς,
 αισθημά τι ματαιότητος· υπερηφανευόμε-
 θα όντες τό άντικείμενον τῆς προτιμή-
 σεως όντος διακρινόμενου του πλήθους·
 και οι μὲν άποδίδουσι την διάκρισιν
 ταύτην είς την φυσικήν μόνον καλλονήν,
 οι δε είς τούς τίτλους και τόν πλοῦτον,
 άλλοι δε είς τό υπέρτερον τῆς ψυχῆς και
 του νοός· οι τελευταίοι οὔτοι έχουσιν ά-
 ναμφιβόλως όλιγοτέρας φαντασιοκοπίας
 τῶν άλλων, εάν ηναι τόσον εύτυχεις ό-
 στε νά εύρωσι τά πάντα είς τό αὐτό πρό-
 σωπον ήνωμένα· αλλά τις δύναται νά
 έχῃ τά πλεονεκτήματα πάντα;

Δέν έπῆλθε μάλιστα τῆ Ιωάννα

χασιός νά μή υπάγῃ είς την ώρισθεισαν
 συνέντευξιν υπό του Γάστωνος. Οὔτος έ-
 λεγεν ότι είχε τι σπουδαϊον νά τῆ είπῃ,
 άλλ' έσκέπτετο μόνον εάν έπρεπε νά κο-
 σμηθῆ, άλλως πως ή νά υπάγῃ κατά τό
 σύνθηες ένδεδουμένη.

— Όχι, δέν θέλω μεταβάλλει τόν
 ήματισμόν μου αὔριον· άλλ' άργότερα, ώς
 προκισθανομένη ότι είς τό μέλλον έμελλε
 νά αυξήσῃ τό αισθημα τούτο, όπερ τῆ
 ένέπνεεν ήδη τοσούτην χαράν και υπε-
 ρφάνειαν.

— Έντούτοις πρέπει νά κοιμηθῶ ά-
 πόψε, πρέπει, διότι αὔριον οι όφθαλμοί
 μου θά ηναι έρυθροί, και ό Γάστων δέν
 θέλει με εύρει ώραϊαν ώς άλλοτε· και
 τότε εάν δέν μ' αγαπᾶ πλέον;

— Λέγουσα ταῦτα περιέπλεξε τούς
 χρυσοῦς πλοκάμους τῆς κόμης της και ά-
 πεκοιμήθη, σκεπτομένη ότι όλίγαι μόνον
 ώραι την έχώριζον τῆς αὔριον.

Αν και βραδέως, ή ήμέρα έντούτης πα-
 ρῆλθεν επί τέλους, και ό Γάστων εύρέθη είς
 την πινακοθήκην πρό τῆς ώρεισθεισῆς ώ-
 ρας· περιεπάτει εκεί μετὰ πυρετώδους ά-
 νησιχίας έρωτῶν έαυτόν.

— Άραγε θέλει έλθει;

Έπειτα παρετῆρει διά νά συντομεύῃ
 τόν καιρόν τάς εικόνας τῆς μακρᾶς ταύ-
 τῆς στοᾶς, και άκουσίως λυπηρά τις έλ-
 ξις τόν έφερε άντικρῦ τῆς εικόνο; του
 Ραούλ, τῷ έφαινετο ότι υπῆρχε συμπά-
 θειά τις ιερά μεταξύ τῆς ζωῆς του νέου
 κόμητος και τῆς ιδικῆς του· τῷ έφαινε-
 το επίσης ένίοτε ότι, ώς αὐτός, έμελλε
 νά καταστρέψῃ τόν βίον άθλίως, ότι έ-
 μελλε νά άποθάνῃ νέος. Έπειτα δε δέν
 ήδύνατο και νά λησμονήσῃ τό συμβεβη-
 κός του Έρυθροῦ Βράχου, του όποϊου ή ά-
 νάμνησις είχε ρίψει πέπλον πένθιμον είς
 τούς νεαρούς συλλογισμούς αὐτοῦ. Έ-
 πήγαινε λοιπόν και ήρχετο, υπό τῶν αί-
 σθημάτων τούτων κατεχόμενος, κατά μη-
 κος τῆς στοᾶς, ότε παρετῆρησε πρός την
 άλλην έσχατιαν σκιαγραφουμένης δύο με-
 λαίνας σκιας, τῶν όποίων οι περιφλεγείς
 όφθαλμοί προσέβλεπον αὐτόν ώς ίνα τόν
 θεωρήσῃ και τόν οικτείρωσιν· έσκέφθη
 άμέσως περι τῆς όπτασίας του Ιακώβου
 είς την αὐλήν, έσυλλογίσθη ότι ώφειλε νά
 άποκαλύψῃ τό αίγνιμα του μυστηρίου
 τούτου· ήθέλησε νά βεβαιωθῆ, ώς είχεν

είπει ό μυλωθρός, εάν ήσαν άνθρωποι τῶν
 πέριξ, οίτινες εζήτουν νά τρομάξωσι τούς
 κατοικοῦντας τό φρούριον, ίνα σφετερισθῶ-
 σιν αὐτοί την ιδιοκτησίαν ταύτην. Έ-
 ρεξε λοιπόν πρός τό άλλο άκρον τῆς στοᾶς, ά-
 σθενῶς φωτιζομένης υπό τῆς σελήνης, την
 όποϊαν άπέκρυπτον ένίοτε θυελλώδη νέφη·
 αλλά πριν ή συναντήσῃ τάς σκιας ταύ-
 τας, τάς είδε καθκρῶς αφανιζομένης έν-
 τός του τοίχου όπισθεν τῆς εικόνο; του
 Ραούλ, και ότε άφίχθη είς τό μέρος του-
 το ύψωσε ματαίως τό ύφρασμα, δέν υπῆρχε
 οὔδέν χάσμα, οὔδέν ελατήριο δι' οὔ ή-
 δύναντο νά εκφύγωσιν εκείθεν άνθρωποι·
 έμεινε λοιπόν εκπεπληγμένος εκ τῆς ό-
 πτασίας ταύτης, διότι αν και δέν ήτο εὔ-
 πιστος, τό πνεῦμά του όμως ήτο έσκληυ-
 μέιον άφ' οὔ χορόνου είδε τό όναρ εκείνο
 τῶν σπηλαιῶν, βήματα όμως ανθρώπινα
 εζήγειρην αὐτόν τῶν σκέψεών του, τά
 βήματα τῶν μικρῶν ποδῶν τῆς Ιωάννας,
 ητις ήρχετο πνευστιῶσα και όλως τρέ-
 μουσα.

— Λοιπόν, τί με θέλετε, κύριε Γά-
 στων; έσπευτε νά είπῃ πρός αὐτόν, ώς εάν
 ήθελε νά άποφύγῃ την ταρχήν, ητις την
 εκυρίευεν.

— Ηθέλον νά σε είδω και νά σοι ό-
 μιλήσω, Ιωάννα, φιλιτάτη μου Ιωάννα,
 διά νά σε είπω ότι . . .

— Ότι; . . .

— Ότι . . . όσα σοι έγραψα είναι τί-
 ποτε παραβαλλόμενα πρός ό,τι μ' έμ-
 πνέεις.

— Αλλά, κύριε Γάστων, δέν ήλθον
 πρός τόν σκοπόν ν' άκούσω τοιαῦτα· και
 τότε . . . εγώ . . .

— Η! όχι, όχι· δέν θέλεις με αφήσει
 οὔτω! άφες με νά σε είπω ότι σε αγαπῶ,
 νά σε είπω ότι ήδη ζω μόνον με άνα-
 μνήσεις και έλπίδας, πόσον υπέφερα μέ-
 χρις οὔ κατηξίωσας νά με είπῃς ότι με
 αγαπᾶς επίσης! ω! Ιωάννα, Ιωάννα, λάβε
 εύσπλαγχνίαν δι' έμέ!

— Άχ! Θεέ μου! υπέλαβεν ή Ιωάννα,
 μετὰ καρδίας παλλούσης ίσχυρώς, οὔδέ-
 ποτε μοι ώμίλησαν οὔτω πως· και παρ-
 τηρείς, τρέμω, όπερ δεικνύει ότι δέν εί-
 ναι πολύ καλόν νά σάς ακούω· άφες με
 λοιπόν νά αναχωρήσω, κύριε Γάστων,
 πρέπει.

— Δέν έπιθυμεις βέβαια νά με φέρῃς

εις ἀπελπισίαν, φιλάτη μου Ἰωάννα, εἶσαι τόσον ὠρσία, ὥστε δὲν εἶναι δυνατόν νὰ μὴ ᾖσαι καλῆ' μίαν λέξιν! μίαν μόνην λέξιν, καὶ ἔπειτα σὲ ἀφίνω, μὲ τὴν ὑπόσχεσιν ὅμως ὅτι θέλεις ἐπανέρχεσαι ἐδῶ, τὸ ἐσπέρες, πρὶν ὑπάγης εἰς τῆς ἀδελφῆς μου.

Ἡ Ἰωάννα, ἐκπεπληγμένη, ἐπτοημένη, ἀρῆκε νὰ ἐκφύγη τῶν κοραλλίνων χειλέων τῆς μίᾳ λέξις τὴν ὁποίαν ὁ Γάστων ἤρπασε διὰ τῶν ἰδικῶν του· ὀλίγον ἔλειψε ν' ἀποθάνῃ ἐκ τῆς αἰσθήσεως τοῦ πρώτου τούτου φιλήματος. (Ἀκολουθεῖ).

ΠΑΤΡΙΚΗ ΘΗΡΙΩΔΙΑ.

Τὸ ἐξῆς ἀνοσιούρητον ἀναγινώσκουμεν εἰς γαλλικὴν τινα ἐφημερίδα.

Πατὴρ τις, ὁ κ. Ἐμμανουὴλ Γρηνιέρ, ἐπαρχιώτης κτηματίας, ἀπέκτησε τέσσαρα ἄρρενα καὶ θήλεα τέκνα. Μεταξὺ τούτων ἔγχε κόρην γεννηθεῖσαν τὸ 1834, ἥτις κατόπιν ἀναπτυχθεῖσα ἐφάνη ὅτι ἦτο εὐθήης. Μόλις δὲ εἶχε γείνει αὕτη εἴκοσιν ἐτῶν, ὅτε ὁ ἀνόσιος οὗτος πατὴρ ἀπεφάσισε διὰ μυστηριώδους καὶ θηριώδους τρόπου νὰ τὴν ἄρῃ ἐκ τῆς κοινωνίας. Κατεσκεύασε λοιπὸν παρὰ τὸν σταυλὸν του ὑπόγειον τι ἢ μᾶλλον μνημεῖον, τριῶν μέτρων μήκους καὶ ἐνὸς καὶ ἡμίσεως πλάτους, καὶ ἐν αὐτῷ ἐνεταφίασε τρόπον τι νὰ ζῶσαν τὴν ἀτυχῆ θυγατέρα του. Ἐκτοτε δὲν τὴν εἶδε τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, οὐδὲ ἀνέπνευσεν αὕτη τὸν καθαρὸν τοῦ οὐρανοῦ ἀέρα· ἐκεῖ ἔμεινε ζῶσα νεκρὰ ἐν τῇ ὑγρασίᾳ καὶ ἐν τῷ σκότει!

Ἐπὶ δεκαετίαν ὀλόκληρον διετέλεσε τὸ δυστυχὲς αὐτὸ πλάσμα ἐντὸς τοῦ δυσώδους καὶ πνιγτροῦ ἐκείνου βαραθροῦ, εἰς δὲ τοὺς περὶ αὐτῆς ἐρωτῶντας ἀπεκρίνοντο, ὅτι τὴν ἔχουν πέμψει εἰς τι φρενοκομεῖον. Τέλος πάντων ἡ ἀργὴ συνέλαβεν ὑποψίας, ἐνήργησεν αἴφνης αὐτοψίαν, ἠρεύνησε, καὶ τέλος ἀνεκάλψα τὴν μυστηριώδη ἐκείνην εἰρκτήν. Ἡδυστυχῆς αὕτη κόρη δὲν ὠμοιάζει πλέον ἄνθρωπον. Οὐ μόνον ἦτο ἤδη κάτισχνος, ῥυπαρὰ καὶ σχεδὸν τετυφλωμένη, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ δεκαετίαν μὴ ἐγεφθεῖσα ἴσως ἐκ τῆς ἀχυρῆνης αὐτῆς στρωμνῆς, μὴ κινήσασα τὰ μέλη της, ἀπώλεσε μὲν ἐξ ὀλοκλήρου τὴν

χρῆσιν αὐτῶν, διατελοῦσα δὲ πάντοτε ζαρωμένη ἕνεκα τῆς ὑγρασίας καὶ τοῦ ψύχους, εἶχε καταστήσει ὡς ἀμορφὸς τις κορμός. Τὰ γόνατά της εἶναι προσκεκολλημένα ἐπὶ τοῦ στήθους της, αἱ δὲ κνήμαι καὶ αἱ κλειδώσεις των δὲν δύνανται νὰ ἐξαπλωθῶσιν, ὥστε εἶναι ἀδύνατον ἡ κόρη αὕτη οὐ μόνον νὰ περιπατήσῃ, οὐ μόνον νὰ ἐγερθῇ, ἀλλὰ καὶ νὰ τευτώσῃ τὰ μέλη της. Τοιαύτη πατρικὴ θηριωδία εἶναι σχεδὸν πρωτοφανής. Ὁ κακούργος οὗτος συνελήφθη· ἡ ἐπιστήμη καταγίνεται νὰ ἐπανορθώσῃ, ἂν δυνηθῇ, τὰς ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπινου ἐκείνου πλάσματος καταστροφάς, ἃς ἐπήγαγεν ἡ πρὸς αὐτὸ μέριμνα τοιαύτης οἰκογενείας.

(Ἐκ τῆς Ἑπταλόφου.)

Λύσις τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ φυλλαδίῳ αἰνίγματος.—Χ-άρων — ἄρον.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Τοῦ σώματός σου μέλος ὦν
Παντοῦ τὸ μεταφέρω,
Ἄν μ' ἀποκεφαλίσῃς δὲ
ὦ; αἰσθησίς σου χαίρω.

Π. Γ. Ε.

Οἱ Κ. Κ. συνδρομηταὶ ἡμῶν παρετήρησαν ὅτι κατὰ τὰς δύο παρελθούσας ἑβδομάδας, ἂν καὶ ἐμυσολάθησαν ἑορταί, ἐν τούτοις ἡμεῖς ἐξηκολουθήσαμεν τὴν τακτικὴν ἐκδόσιν τοῦ φύλλου. Ἐν ἑβδομάδα ὅμως ταύτῃ ἐπειδὴ δύο παρεμπιπτούσιν ἑορταί, καθ' ἃς ἀδύνατον νὰ ἐργασθῇ τὸ τυπογραφεῖον, δὲν δυνάμεθα νὰ ἐκδώσωμεν καὶ τὸ παράδογμα, ἀλλὰ τὴν ἐρχομένην ἑβδομάδα θέλομεν δώσει δύο φύλλα τοῦ παραρτήματος ἀντὶ ἐνός. Ἐλπίζομεν ὅτι δὲν θέλουσι δυσαρεστηθῆ.

Παρκκαλοῦμεν δὲ ὅσους δὲν ἔλαβον φυλλάδιά τινα, ἕνεκα τῆς ἀμελείας τοῦ ἐνός τῶν διανομέων, ὅστις καὶ ἐπαύθη, ν' ἀναφέρωσι τοῦτο πρὸς ἡμᾶς ἵνα τοῖς ἀναπληρώσωμεν ταῦτα· ἐπειδὴ δ' ὁ λόγος περὶ ἀνεπληρώσεως ἀγγέλομεν εἰς πάντας ὅτι εἰς οὐδένα ἀνευ ἐξαίρεσεως δίδονται φύλλα τοῦ παραρτήματος· ἢ εἰ ἀ. καὶ ε. τῆς Βιβλιοθήκης.